

Arrest

nr. 254 806 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal komt in de bestreden beslissing vooreerst onder verwijzing naar verzoekers verklaringen tot de gemotiveerde vaststelling dat verzoeker aangeeft dat zijn aanwezigheid bij demonstraties de aanleiding zou zijn geweest voor zijn problemen met de Georgische Staatsveiligheid, zijn voormalige werkgever, doch wanneer verzoeker wordt gevraagd naar de aard en het tijdstip van die demonstraties, hij onaannemelijk vage en volatiële verklaringen aflegt. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan een poging tot vergoelijking door op algemene wijze te stellen dat hij moeilijkheden heeft zich de data van de evenementen en de chronologie van de feiten te

herinneren, hetgeen geen soelaas biedt. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid der dingen en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker kan de vaststellingen niet in een ander daglicht stellen, te meer daar de commissaris-generaal bijkomend op pertinente wijze aangeeft dat de politieke maatschappelijke context van de door verzoeker aangehaalde protesten in 2019, dan wel in 2018, zodanig verschillend is dat niet kan worden ingezien dat verzoeker niet eenduidiger en accurater kan weergeven welke demonstraties hij precies bijwoonde, zowel met betrekking tot het tijdstip als inhoudelijk. Gelet hierop en aangezien het gaat om informatie die essentieel is om zijn risico op vervolging in te schatten, kon en mocht van verzoeker een gedegen kennis worden verwacht.

Verzoeker tracht zich te redden door aan te geven dat hij zich akkoord verklaart om opnieuw gehoord te worden over de protestacties waaraan hij heeft deelgenomen en te stellen dat hij het betreurt dat hij niet de tijd heeft gehad om een volledige uitleg te geven. Hij voegt hieraan toe dat hij voortdurend door de "behandelend agent" werd onderbroken en niet de gelegenheid heeft gehad zich vrij uit te drukken. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker had de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te maken, doch maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laattijdig. De Raad wijst erop dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldde. Verzoeker biedt met zijn algemeen betoog betreffende onder meer een verwijzing naar de korte duurtijd en de bewering voortdurend onderbroken te zijn geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor de vaststellingen in bestreden beslissing.

Verzoeker brengt bijgevolg geen valabele argumenten aan die afbreuk doen aan het besluit van de commissaris-generaal op dit punt dat verzoeker er dan ook niet in slaagt spontane, accurate, doorleefde verklaringen af te leggen over het tijdstip en de aard van de protesten die hij tot tweemaal toe bijwoonde, en die volgens zijn beweringen de directe aanleiding vormden voor uw problemen in Georgië.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het enige concrete vervolgingsfeit eveneens tracht te verklaren door naar zijn geheugenproblemen te verwijzen. Hij gaat echter voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin deze poging tot verschoning reeds werd besproken, doch niet aanvaard: "Over het enige concrete vervolgingsfeit dat u aanhaalt, met name het (eenmalige) incident waarbij u werd meegenomen van op straat en in elkaar werd geslagen, legt u evenmin consistente, geloofwaardige verklaringen af. Zo stelt u gevraagd naar dit concrete incident dat u op 19 september werd meegenomen en in elkaar geslagen (CG 2 p.13). Naderhand corrigeert u zichzelf en geeft u aan dat u problemen heeft met uw geheugen, het incident vond niet plaats in september maar wel op 19 maart 2019 (CG 2 p.13). Het kwam weinig geloofwaardig over dat u kennelijk niet spontaan correct kan weergeven of u in elkaar werd geslagen maanden na uw aanwezigheid bij demonstraties en vlak voor uw vlucht uit uw land van herkomst, dan wel aan half jaar eerder, nog voor u een tweede maal bij demonstraties aanwezig was. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen komt u niet veel verder dan stellen 'dat alles samenhoort' (CG 2 p.15), waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaart doch slechts bevestigt. Bovendien insinueerde u eerder nog dat u na afloop van uw tweede aanwezigheid bij demonstraties - werd meegenomen en geslagen - wat u toen eind april 2019 situeerde - (CG 2 p.7), om later dan weer te verklaren dat u op 19 maart onderweg naar huis in elkaar werd geslagen, en u zich niet meer kon herinneren van waar u precies kwam (CG 2 p.14). Van uw vermeende geheugenproblemen legt u overigens geen enkel begin van bewijs voor (CG 2 p.15)." Verzoeker slaagt er evenmin in deze motieven met valabele argumenten aan het wankelen te brengen zodat ze staande blijven.

Verzoeker betoogt verder dat hij verklaarde sinds 2016 berichtjes te krijgen en problemen te kennen, dat hij zijn land toen niet wou verlaten in de hoop dat de verkiezingen de situatie in het land zouden veranderen, dat na zijn deelname aan de protestacties van oktober 2018 de zaken voor hem verergerden en dat zijn "ex-werknemer" in 2016 bovendien nog niet wist dat hij "officiële documenten

over het haken van het net concreet in zijn bezit had". Met deze algemene uiteenzetting gaat verzoeker wederom voorbij aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waarvoor hij met zijn algemeen betoog geen aannemelijke verklaring biedt: "Voorts is uw relaas weinig logisch. U zou al sedert 2016 in ongenade zijn gevallen bij uw oversten en onder druk ontslag hebben genomen, u was voor het laatst in oktober 2018 aanwezig bij demonstraties van de oppositie, maar u zou pas in maart 2019 voor de eerste en enige keer een concreet probleem hebben gekend met uw voormalig werkgever. U kan deze laattijdige ontwikkelingen niet verklaren (CG p. 15)."

Ook de vaststellingen dat verzoeker zijn gezin tot op heden in Tbilisi woont, waar zijn vrouw tot lang na zijn vertrek nog gewoon aan het werk was en zijn kinderen tot op heden nog steeds gewoon schoollopen, en verzoeker hiermee geconfronteerd reageert met de stelling dat de staatsveiligheid "uw gezin niet rechtstreeks kan bedreigen, dat ze slechts vrouw en kinderen zijn en ze van hen niets kunnen krijgen, dat ze concreet van u iets wilden", kan verzoeker doorheen zijn betoog niet verschonen. Hij benadrukt het feit dat hij altijd mondelinge bedreigingen tegenover zijn familie en zijn zoon gekregen heeft, geeft aan dat hij, wanneer hij het land verlaten heeft, "een lid van zijn familie gecontacteerd heeft, uit veiligheidsredenen en hem gezegd heeft dat indien de autoriteiten zijn familie zou storen, hij gebruik moest maken van de kopie van de USB-stick om hen aan te geven en de informatie die zich erin bevindt door de media's laten uitzenden" en dat zijn familie naar een ander adres is verhuisd. Dit algemeen en overwegend herhalend betoog doet echter geen afbreuk aan volgende pertinente vaststellingen: "Waar u opwerpt dat ze de laatste tijd van adres zouden zijn veranderd, kan enkel vastgesteld worden dat u aangeeft dat zij momenteel op een adres in Tbilisi, wijk Dighomi Masive kwartaal 6 (gebouw 1) verblijven (CG 2 p.6), waar jullie eerder ook al jarenlang gewoond hebben (CG 1 p.4, DVZ verklaring, rubriek 10) en zowel u vrouw als kinderen hun activiteiten van voor uw vertrek hebben verdergezet (CG 2 p.6). Zij zouden dan ook makkelijk traceerbaar zijn, indien uw gezin werkelijk door de staatsveiligheid bedreigd zouden worden." De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn besluit op dit punt: "De vaststelling dat uw gezin nog in Georgië verblijft, hoewel zij visumvrij naar België kunnen reizen, toont aan dat zij geen imminent gevaar lopen en uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn." Betreffende de telefoons die zijn vader krijgt, bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen dat hij heel weinig informatie kan meedelen, naar eigen zeggen omdat de oproepen "altijd verborgen zijn" en zijn vader niet in staat is deze te geven. Verzoeker biedt hiermee wederom geen aannemelijke verklaring voor de gegronde bemerking van de commissaris-generaal: "Het is hoogst opmerkelijk dat uw vader gevraagd werd "hen te contacteren indien hij meer zou te weten komen", maar uw vader niet zou beschikken over hun contactgegevens. Voorts blijkt dat u zich hieromtrent kennelijk ook niet over geïnformeerd heeft bij uw vader. Eens te meer mist uw relaas plausibiliteit en coherentie."

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder en stelt vast: "Indien u werkelijk op de vlucht zou zijn voor de staatsveiligheid, die u ervan verdenkt staatsgevoelige informatie te (willen) lekken, is het geenszins aannemelijk dat zij niet zouden verhinderd hebben dat u in mei 2019 nog een nieuwe reispaspoort kon bekomen en dat u zonder enig probleem de grenscontroles op de luchthaven kon passeren." Verzoeker tracht zich verder in zijn verzoekschrift wederom te verschuilen achter het feit dat hij in het bezit is van informatie die indien deze openbaar zou worden gemaakt, problemen zouden opleveren voor de Georgische staat. Hij kan echter weinig ernstig voorhouden dat zij het risico niet zouden lopen hem aan te houden indien ze niet in het bezit zijn van de informatie die verzoeker bezit en zijn vertrek naar Oekraïne geen grote risico zou zijn aangezien ze hem daar gemakkelijk kunnen terugvinden. Verzoeker tracht de rollen om te keren, waarin hij niet slaagt.

Door in zijn verzoekschrift zijn reisweg uiteen te zetten met bestemming Canada, plaatst verzoeker verder de vastgestelde laattijdigheid van zijn verzoek niet in een ander daglicht waarbij op pertinente wijze wordt aangegeven dat verzoeker omstreeks 3 juni 2019 een eerste keer in België was beland nadat hij Georgië moest ontvluchten en het desondanks dat hij omstreeks 27 augustus 2019 wederom in België aankwam het nog tot november 2019 duurde vooraleer hij uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het gedrag van verzoeker niet strookt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding en het feit dat hij 'kiest' zoals hij stelt, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te

hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en incoherenties in de verklaringen te ontcrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De Raad benadrukt hierbij dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De in de aangevochten beslissingen opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen vluchrelaas. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.2. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 december 2020, voert verzoekende partij aan dat zij op de hoogte is van zeer veel geheime en gevoelige informatie en dat zij dat in de aanvullende nota toelicht. Zij legt verder nog 2 documenten neer die de Raad moeten overtuigen dat haar zaak teruggestuurd moet worden naar het Commissariaat-

generaal voor een zorgvuldig en dieper onderzoek. Verzoekende partij legt ook een foto neer van haar gebit en nog een ander niet vertaald document.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond. Immers, waar zij opmerkt dat zij op de hoogte is van zeer veel geheime en gevoelige informatie, zoals toegelicht in haar aanvullende nota, beperkt zij zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarbij zij er evenwel geheel aan voorbijgaat dat aan het door haar ingeroepen vluchtrelaas op grond van de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal opgenomen in de bestreden beslissing, die door haar niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof wordt gehecht. Het louter herhalen van eerdere verklaringen en formuleren van algemene beweringen is geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas ook maar enigszins te herstellen.

De door verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte documenten vermogen evenmin de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas om te buigen.

Het als stuk 2 aangeduide document is niet voorzien van een vertaling, noch enige toelichting, waardoor de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het betreffende document, overigens een makkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie, dan ook niet in overweging te nemen.

In het bij de aanvullende nota gevoegde schrijven van verzoekende partij houdt zij op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze voor – ze staft haar verklaringen niet *in concreto* met enig objectief begin van bewijs- dat zij op de hoogte is van allerhande geheime en vertrouwelijke informatie omtrent personen (ambtenaren en journalisten) die met de, zo omschrijft zij het, actuele, criminele regering zouden samenwerken, info die op een geheugenkaart zou staan die zij evenwel niet neerlegt. Met dergelijke algemene beweringen, waarmee zij in wezen voortbouwt op haar ongeloofwaardig bevonden relaas, doet zij evenwel geen afbreuk aan, en ze slaagt er dan ook niet een ander licht te werpen op de eerder gedane, verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan haar verklaarde problemen met en vrees jegens de Georgische autoriteiten.

De foto van verzoekende partij haar gebit, gevoegd bij haar aanvullende nota, werd reeds eerder door haar neergelegd. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt echter geenszins de pertinente motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, met name: *“De x-ray van uw gebit levert geen enkel bewijs van uw verklaringen. Er kan niet uit worden afgeleid door welke omstandigheden uw gebit in slechte staat verkeerde, noch kan hier een duidelijke link met de door u aangehaalde feiten worden ontwaard.”*

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoekende partij in haar aanvullende nota opmerkt dat zij nog niet over haar belangrijkste probleem heeft gesproken, welk probleem dat dan ook moge zijn, en het Commissariaat-generaal (dus) niet over de “hoofdinformatie” beschikt waarom zij haar land van herkomst moest verlaten, verzoekende partij alzo zelf aan en uitdrukkelijk te kennen geeft te verzaken aan de medewerkingsplicht die op haar rust. Immers, ofschoon verzoekende partij er van bij de aanvang van haar verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk op werd gewezen dat van haar wordt verwacht alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen, is zij hier, getuige haar eigen uitleg in haar aanvullende nota, geheel in gebreke gebleven. In zoverre verzoekende partij er (opnieuw) op lijkt aan te sturen omwille van gevoelige informatie haar land van herkomst Georgië te hebben moeten verlaten, werpt zij hiermee hoe dan ook geen ander licht op de eerder gedane concrete vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Aan haar beweerde problemen met en vrees voor de Georgische autoriteiten kan geen geloof worden gehecht, zoals eerder al werd vastgesteld. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt de talrijke vaststellingen die alzo doen besluiten.

Er zijn derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen redenen om verzoekende partij haar zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek, zoals zij verzeefs verzoekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS